

[Per Hækkerup.]
for sin politik. Hvis det var sådan, at medlemskabet indebar, at man måtte ophøre med at virke for sin egen politik, ville man naturligvis ikke forsøge at blive medlem af Fællesskabet. Det går jeg ud fra gælder de konservative, det går jeg ud fra gælder venstre, det går jeg ud fra gælder de radikale. Derfor er det helt urimeligt, at man nu skal køre en kampagne som den, venstres presse er gået i gang med. Jeg skal forskåne tinget for citater.

Jeg tror, det er nødvendigt — og jeg håber, at regeringen er indstillet herpå — at man søger at fastholde og udvikle det intimt mulige nordiske samarbejde under de forhandlinger, som allerede er påbegyndt, og som skal foregå og intensiveres i løbet af de næste vel 3 kvartaler.

Jeg vil endelig gøre en speciel bemærkning om et problem, som har optaget os alle sammen, går jeg ud fra, i et stykke tid. Jeg tænker her på vor holdning til Grækenland og Portugals kolonier. Vi havde rejst ønske om, at man fra dansk side skulle tage spørgsmålet op under en forholdsvis lempe- lig form i NATO, men dette ønske blev afvist af udenrigsministeren og senere af regeringen. Det må forekomme lidt betænkeligt efter de oplysninger, der foreligger, og som må have været regeringen bekendt på det tidspunkt, da man traf sin beslutning om, hvad udenrigsministeren skulle sige eller rettere ikke skulle sige i NATO, at den norske udenrigsminister vil rejse begge disse spørgsmål på det officielle ministermøde i den tale, han holder, mens den danske udenrigsminister, så vidt vi er orienteret, ikke vil berøre Grækenlandsspørgsmålet i sit almindelige indlæg og heller ikke vil berøre spørgsmålet om de portugisiske kolonier, men har indskrænket sin aktivitet til den mere forsigtige at tage en privat samtale med den portugisiske udenrigsminister, en samtale, som jeg forstår han har haft i går aftes.

Jeg skal her henvise til, hvorledes man bedømmer dette i en ledende artikel i et regeringen nærtstående blad, Politiken, hvor man den 28. maj i år under overskriften „Vi er medskyldige“ til slut skriver:

„Poul Hartling kan nok så mange gange henvise til sit gode sindelag. Og til tidligere gode gerninger. Men de er ikke

længere noget alibi. Ved at tie gør han Danmark medskyldig.“

Jeg tror derfor, det ville være rigtigt, da vi nu gang på gang fra den højterede udenrigsministers side har fået at vide, at han ikke kunne tage disse spørgsmål op, fordi de ikke var på NATO-ministermødets dagsorden, om regeringen ville indstille sig på i god tid at søge udvirket, at disse problemer blev optaget på NATOs dagsorden. Det er muligt, at regeringen ikke kan opnå det, men forsøget bør gøres. Det er nok muligt, at det er svært at få det græske spørgsmål optaget på dagsordenen, men jeg føler mig ikke sikker på, at man ikke kunne få spørgsmålet om de portugisiske kolonier optaget på dagsordenen, hvis man gjorde det på den måde, at man foreslog en drøftelse af den afrikanske politik i almindelighed. Det er klart, at ville man drøfte den afrikanske politik i almindelighed — og nogle af landene har jo en politik i Afrika, måske har de alle sammen en politik i forhold til de afrikanske lande — ville spørgsmålet om de portugisiske kolonier komme til at indgå i en sådan drøftelse. Jeg vil henstille til regeringen, at man tager denne tanke op til positiv overvejelse.

Så skal jeg gøre et par bemærkninger om regeringens interne politik. Regeringen proklameredes som reformernes regering. Jeg tror, jeg har lov til at sige, at selv om det ikke er helt uden resultater, at regeringen har virket med visse reformer, så er resultaterne magre. De er rigest på de områder, hvor arbejdet var gjort af den forudgående regering. Jeg tænker på kommunalreformen, hvor den nye administrative inddeling var forberedt af den tidligere regering. Men jeg må rigtignok sige, at den efterfølgende del af kommunalreformen, nemlig opgave- og byrdefordelingen, har regeringen ikke haft særlig meget held med. Jeg skal ikke gå i detaljer, men jeg vil gerne understrege, at det er lykkedes denne regering med sin politik at bringe sig i et modsætningsforhold både til amterne og til kommunerne. Det skyldes, at denne regering ikke i tide har villet forhandle med de pågældende organisationer. Jeg kan ikke forstå, hvorfor man ikke har villet det, men jeg går ud fra, at det må være de berømte interne vanskeligheder mellem de tre regeringspartier. Det er da meningsløst, at man, hvor det drejer sig